

РЕШЕНИЕ

№ 3403

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3326** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ и е в стадии след отмяна Решение на АССГ от страна на ВАС на РБ и връщането му за ново разглеждане от друг съдебен състав при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Образувано е по жалба на Т. М. Е. Д.- гражданин на К. срещу Решение №1950/09.07.2021 година на ЗАМЕСТНИК- ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДАБ КЪМ МС НА РБ.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването на решението, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила н чл.35 и чл.75,ла.2 от ЗУБ като в него са изложени формални факти и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал К. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване и е нарушена нормата на чл.75,ал.3 от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Т. М. Е. Д. редовно и своевременно призован, се явява и с помощта на преводач от френски език- В. Л. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат Г., редовно упълномощена.

Ответникът по оспорването- Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призван, се представлява от юриконсулт К., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призвана, се представлява от прокурор Ц., която изразява становище за неоснователност на предявената жалба и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства ,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №РД-05—803/14.12.2020 година Председател на ДАБ към МС на РБ делегирал на Д. Д. И.–Заместник-председател на ДАБ правомощията по чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ с изключение на правомощията да отнема статут и по чл.48,ал.1,т.3 и т.4 от ЗУБ.

На 02.02.2021 година оспорващият депозирал молба за закрила .

След регистриране на молбата, попълнил регистрационен лист, в който посочил, че имената са му Т. М. Е. Д., гражданство К., етническа принадлежност- други-Б., роден е на дата 11.12.1979 година в [населено място], К., образование основно, религия протестант, професия- бижутер, владее френски език ,снета му е Е. дактилоскопна експертиза и е запознат със Списъка на организациите , които предоставят правна помощ.

На 09.02.2021 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач от френски език В. П., няма комуникативни пречки, не съществуват пречки от друг характер, посочил е, че при преминаването на държавната граница на РБ всички са говорили на английски език, които той не разбира, представил е испанска лична карта на друго лице, първоначално е влязъл в Гърция от Турция, но гръцката полиция го върнала, пробвал четири пъти и четирима човека се удавили, след което решил повече да не прави опит по този начин да влезе ,като взел испанска карта, защото искал да напусне Турция, защото там нещата не са вървели добре, от етническа група Б. е и от племето „ бануга“, посочил е, че проблемът бил в страната му на произход К.- че е работил с полицията и е давал информация за престъпници, които откраднали оръжие, информацията я предоставил на Жандармерията в Д., оръжието било отрадното от „Б. Х.“, те оперират на границата с Н. и К. и постоянно са я пресичали и не може да се върне в неговото [населено място], но е живял в столицата Д. и който има проблеми в Д., се крие в селото си, но той не е могъл да отиде там, защото в селото са били „Б. Х.“, не са налага и не иска да се върне там, има 4 деца в К., напуснал е К. легално на 25.09.2019 година със самолет за Турция, останал там около 1 година и три месеца в И. и от тома разбрал , че го издирват и взел решение да напусне страната, а в България влязъл на 31.12.2020 година и иска да има документи, за да може да изкара пари и да храни семейството си и да пътува свободно.

С Решение № УП- ОК3/10.02.2021 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ отхвърлил молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Срещу Решението оспорващият депозирал жалба до АССГ, а последният с Решение № 2502/14.04.2021 година отменил Решението на Интервюиращ орган и върнал административната преписка за ново разглеждане при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

След връщането на административната преписка с оспорващия е проведено ново

интервю на дата 14.05.2021 година, в което той отново изложил бежанската си история.

Интервюто е обективирано в Протокол и е подписано от всички участващи на него лица, в това число и от оспорващия.

На 14.06.2021 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище по повод подадената молба за закрила от 02.02.2021 година и предложил на оспорващия да се откаже предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

С Решение № 1950/09.07.2021 година Заместник – председател на ДАБ към МС на РБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Срещу това Решение оспорващият депозирал жалба пред АССГ, а последният с Решение № 6920/23.11.2021 година по адм. дело № 7706/2021 година отменил Решението на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ и изпратил административната преписка на Заместник- председател на ДАБ за ново произнасяне.

С Решение № 3143/04.04.2022 година , постановено по адм. дело № 122/2022 година по описа на ВАС- ЧЕТВЪРТО ОТДЕЛЕНИЕ ОТМЕНИЛО Решение №6920/23.11.2021 година, постановено по адм. дело №7706/2021 година по описа на АССГ и делото е върнато на друг състав за ново разглеждане.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №1950/09.07.2021 година на Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ Председател на ДАБ е делегирал правомощия за издаване на решения по реда на чл.48,ал.1,т.1 от ЗУБ. Съгласно чл.52 от ЗУБ (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 година/ Председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6 и чл. 53, т. 12, с изключение на правомощието да отнема международна закрила, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. / като тук е налице хипотезата на делегиране на правомощия, които законът е предвидил за възможно. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е

решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането, заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган.

Между страните няма спор, че лицето Д. И. е заемал длъжността-Заместник-председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба за закрила в РБ на дата 02.02.2021 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му Е. дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 02.02.2021 година представлява първа такава, а производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 02.02.2021 година година и то лично в съответствие разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от френски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#)

и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61,ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от френски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ. На второ място липсват и твърдения, че в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма да е поискал предоставяне на правна помощ и такава му отказана, за да е налице нарушение на чл.12,т.1,б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка;

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС постановяваща и вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна

закрила на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23,ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсеци международна закрила в Република България, но също така е вярно, че за да бъде упражнено едно право, то следва да бъде заявен/в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана. Нещо повече, с оглед обстоятелството, че производството е първо, се е развило по ускорена процедура и е отменено Решението на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ от страна на АССГ, административният орган е спазил дадените указания в Решението на АССГ и при новото разглеждане на преписката преди да издаде оспореното Решение е изпълнил всички указания, събрал е необходимата информация, провел е ново интервю с оспорващия. В този смисъл твърдението на адвокат Г. , че е допуснато съществено нарушение на нормата на чл.35 от АПК е неоснователно и не се подкрепя от събраните по делото доказателства. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Заместник-председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано ,че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец,който поради основателни опасения от преследване,основани на раса,религия,националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.Статут на бежанец според чл.1 ,т. 1,буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си К. по причини, свързани както с религиозната принадлежност „Свидетели на Й.“, но и предвид факта, че е давал информация на полицията и с негова помощ са успели да хванат бандити, занимаващи се с оръжие и един човек- бандит успял да го разпознае и – отишъл в неговото село за да го издирва , но той не бил там и след като разбрал от баща му, бил принуден да напусне страната си, не е членувал в политическа партия или организация, не е арестуван.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец “е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина

на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“.

Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ], или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване,

като в член 10 от Директивата, озаглавен „Мотиви за преследване“, който също е включен в глава III, гласи в параграф -При оценяването на мотивите за преследване държавите членки вземат под внимание. Но от проведеното интервю, не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец. Общото твърдение, че е напуснал родината си К., защото е помагал на полицията и на жандармерията, и са го заплашвали, не може да обуслови каквото и да е преследване или страх от преследване. Но така изложените обстоятелства не могат да доведат до извод, че спрямо търсеция закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от неговата бежанска история, не може да се установи, че е напуснал К. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел ,че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване.

Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му , че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха. Напротив- ако е имал сериозни заплахи от каквото и да е естество/ а той самият сочи, че не е имал лични заплахи/, то възниква въпросът как легално е напуснал родината си и е заминал за Турция. Наред с това, при провеждането на интервютата оспорващият е посочил различни причини и основания за напускане на родината си – в първото проведено интервю посочил, че е давал информация на полицията, но след това - че е работел с жандармерията, след това, че кандидатствал да бъде приет в професионалната армия, а след това- в жандармерията, като е обяснил, че жандармерията е част от армията. Да вярно е, че от приложената Справка от 27.05.2021 година на Дирекция „МД“ е видно, че жандармерията е част от Министерство на отбраната, но твърденията му, че жандармерията е имала сфера на дейност в градовете, не се подкрепя от тази Справка, видно от която е, че жандармерията осъществява дейност основно в селските райони, а полицията в градовете. Нелогични и противоречиви са твърденията на оспорващия, че от „Б. Х.“ са се опитвали да го заловят и на- вече един терорист, като един път твърди, че е заплашен от самия терорист като член на „ Б. Х.“, който трябвало да бъде арестуван, а след това, че самите жандармеристи са го издали на криминалния контингент в К., а след това, че предаването било направено от баща му , а след това в интервюто на 14.05.2021 година посочил, че наркоманите в неговия квартал знаели ,че е информатор и го заплашили с убийство. На следващо място , ако е работел с жандармерията и полицията, както той твърди и е бил само информатор, то възниква въпросът как същият притежава Карта на жандармерията, издадена на негово име и представена в последното съдебно заседание. Ако оспорващият е бил част от жандармерията, то досега е следвало да представи тази карта или да посочи , че има такава- нещо, което не е се случило в производството пред административния орган. Наред с това, от представената карта е видно, че изображението на лицето, на което е издадена е твърде различно от снимката на оспорващия при първоначалното му интервю и при попълване на Регистрационен лист и то с просто око се виждат съществените различия между

двете лица, които са твърде различни и между тях няма идентичност, още повече, че тази карта няма дата на издаване.

Очевидно е, че оспорващият представяйки тази карта в настоящото съдебно производство цели само и единствено да преодолее своите противоречия относно вида и характера на дейността, която е осъществявал и да създаде убеждението, че не просто е работил с жандармерията, а е бил назначен на длъжност в нея. Наред с това изключително противоречива е историята на търсеция закрила по отношение на отношенията му със „Свидетели на Й.“, като отново е налице противоречие в излагането на бежанската му история. В първото проведено интервю, търсеция закрила е посочил, че има проблеми със своите религиозни съмишленици, тъй като те не харесвали дейността му, не одобрявали работата с държавни институции и след като разбрали за неговата дейност, го заплашили с убийство, в интервюто, проведено на 14.05.2021 година пък отрича да е казал такова нещо, тъй като не е бил разбран и е станала грешка, въпреки, че протоколът от интервюто е подписан от него, след като му е било прочетено с помощта на преводач от френски език и подписано от него без никакви възражения. Наред с това възниква въпросът как оспорващият е извършвал изключително секретна дейност, а пък всички в [населено място] са знаели за работата и са били запознати с него. Следва да бъде отбелязано, че „Б. Х.“ е радикална [нигерийска ислямистка](#) секта. Става известна през [2002](#) г., когато неин ръководител става [М. Ю.](#) Главна цел на организацията е въвеждането на [шерията](#) на цялата територия на [Н.](#) и изкореняване на западния начин на живот. Дейността на организацията е концентрирана основно в северните нигерийски щати [Й.](#), [К.](#), [Баучи](#), [Б.](#) и [К.](#) На езика [хауса](#), използван в С. Н., името означава „Западното образование е греховно“. Последователите на организацията носят дълги бради и червени или черни чалми и се молят в отделни джамии в градове [М.](#), [К.](#) и [С.](#) През юли 2009 г. над 800 души са убити при сблъсъци на организацията с полицията в [населено място]. Същият месец М. Ю. е заловен от нигерийските сили за сигурност и е застрелян в ареста след няколко часа. На [16 юни 2011](#) г. атентатор самоубиец детонира експлозиви на паркинг за автомобили пред централното полицейско управление в [А.](#) На 26 юли 25 души са убити от експлозия на бомби в квартал Дала на [населено място]. На 25 август членове на Б. Х. нападат полицейски участък в [Г.](#), убивайки 4 полицаи и войник, след което нападат Ф. банк и Ю. банк, като убиват 7 служители и отнасят неизвестна сума пари. На 26 август кола-бомба се врязва в сградата на [ООН](#) в А. и убива 24 души, като ранява още 76. На 4 ноември над 65 души са убити в [населено място] и [населено място]. На 25 декември 28 души загиват при 5 бомбени атентата в 4 нигерийски града. Обектите са 3 католически църкви и сграда на тайната полиция.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсец по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си легално и е заминал за Турция, като там останал година и три месеца, като отново твърдението ме, че в И. „Б. Х.“ са разбрали, че е там и започнали да го издирват е извън всякаква логика, защото

няма как в мегаполис като И. оспорващият да бъде открит, още повече, че там той е ползвал испанска карта, както той сам твърди, за да бъде открит. Наред с това, налице е и противоречие относно това какви документи за самоличност е използвал в Турция/ един път твърди, че е оставил паспорта си при приятел в Турция, който по късно му заявил, че го е изгубил, после-че е взет инцидентно от швейцарски гражданин по случайност дошъл в И., след това- самият молител по невнимание го е поставил в багажа на швейцарския гражданин, което пък сочи, че истинската причина да напусне страната си е търсенето на по-добър живот, а не заплахи от каквото и да е естество, още повече, че в интервютата е посочил, че иска работа, за да изхранва семейството си, което сочи не на бежанска история, а търсене на по-добър живот.

Законосъобразно Заместник-председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си К. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал К. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и е подал молба за закрила едва след като е задържан от българските власти и представената бежанска история е противоречива и недостоверна, като първо е пристигнал не до една, а до две сигурни страни, в които е могъл да поиска закрила, но не го е направил и е напуснал Турция с единствената цел да си осигури добър живот и добър стандарт на живот, да има документи, за да може да пътува свободно.

От приложените две Справки за ситуацията в страната му на произход- К. и от информацията в У. е видно, че К. (на [френски](#): *R. du C.*, на [английски](#): *R. of C.*) е [унитарна република](#) в [Централна А.](#) На запад граничи с [Н.](#), на североизток с [Ч.](#), на изток с [Ц. република](#), а на юг с [Е. Г.](#), [Г.](#) и [Република К.](#). Страната притежава част от крайбрежието на [Г. залив](#), което ѝ дава излаз на [А. океан](#). К. е наречена „А. в миниатюра“ поради своето геоложко и културно разнообразие. Природното богатство на К. включва плажове, пустини, савани, джунгли и планини. Най-високият връх е Ф. (4040 метра) в планината [К.](#), а най-ниската точка е Атлантическото крайбрежие.

Държавата се населява от над 280 различни етнически групи. Официалните езици са френски и английски. За разлика от много други африкански държави, в К. липсват кръвопролитни граждански войни и междуособици, което благоприятства развитието на инфраструктурата и промишлеността. Въпреки това голяма част от населението живее под прага на бедността, а [корупцията](#) е широко разпространена. Според множество проучвания на специалисти, К. е сред най-корумпираните страни в света. На практика цялата изпълнителна власт в К. се контролира от [президента](#), избран за седем годишен мандат. Президентът е главнокомандващ на въоръжените сили и назначава държавната администрация. Жителите на страната, според това къде живеят, са разделени на две: градско и селско. Най-гъсто населените територии са големите градове, платата в западните и равнините в североизточните части на К.. В столицата, Я., живеят повече от един милион жители. Други големи градове са [Д.](#), [Г.](#) и [Б.](#) В контраст, най-рядко населените части от К. са южните плата и депресии. **Д.М** (на [френски](#): *D.*) е [град](#) в западен [К.](#), административен център на департамента [В.](#) и региона [Л.](#) Населението му е около 2 450 000 души (2011), което го прави най-големият град в страната. От Справката от Дирекция“ Международна дейност“ е видно, че [Д.](#) е град и главно пристанище на К., разположен е на югоизточния бряг на устието на река В. на брега на А. океан на около 130 мили /210 км/ западно от Я. и е икономическата столица на К. ¹⁷

Не е налице и заплаха спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б.”в”, във връзка с чл.2,б.”д” от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия К. е видно, че в страната няма въоръжен конфликт. Съгласно доклад на ВКБООН за „ Правни съображения относно достъпа до защита и връзката между бежанеца и третата страна“ в контекста на връщането и трансфера към трета сигурна страна , концепцията на първа сигурна страна на убежище е общо прилагана в случаи, в които в предишна държава лицето вече е намерило международна закрила, която продължава да бъде достъпна и действаща за засегнатия индивид. Съгласно заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН би трябвало да се обърне внимание на концепцията, че убежището не би трябвало да бъде отказвано само на основание, че то би могло да бъде поискано от друга държава, в случаите обаче в които изглежда, че лице преди да поиска убежище вече е имало близка връзка с друга държава, тя/ той може, ако изглежда справедливо и разумно да бъде призован да поиска убежище първо от тази държава и изискването на връзка на бежанеца или търсещия убежище с третата страна не е задължително съгласно

международното право. Лицето също може да бъде върнато в държава, през която е преминало по пътя си и в съответствие със Заключение № 15 на Изпълнителния комитет на ВКБООН, чуждият гражданин преди да подаде молба за закрила в РБ има връзка с редица други държави- турската и гръцката част. Заявеното от оспорващия във връзка с личното положение в К. е недостоверно и неподкрепено с никакви доказателства.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот, а децата му- четири на брой няма доказателства да имат предоставена международна закрила и самият оспорващ твърди, че те са в страната му и желанието на оспорващия е да си осигури по- добър живот в България- да изкарва пари, да има документи, за да може да пътува свободно и да праща пари на децата си , не могат да бъдат причини от хуманитарен характер.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Т. М. Е. Д.- гражданин на К. срещу Решение №1950/09.07.2021 година на ЗАМЕСТНИК- ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДАБ КЪМ МС НА РБ.

На основание чл.138, ал.1 АПК препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

